SPECIAL FAX

ΙΟΥΝΙΟΣ 2003
1000+5

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ
ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΑ

DE PROFUNDIS 2ο ΜΕΡΟΣ

Για τη μεταρρύθμιση και τον εκσυγχρονισμό

Συνεχίζουμε και ολοκληρώνουμε στο παρόν φύλλο του **SpecialFax** την παρουσίαση του πολύ ενδιαφέροντος κειμένου της ομιλίας του κ. **Σωκράτη Κοσμίδη** στο συνέδριο του **OPEC** (Organization of the Petroleum Exporting Countries), για την «**Τεχνολογία της μεταρρυθμίσεως**» και τον εκσυγχρονισμό.

Κυρίες και Κύριοι,
Από τους επτά κανόνες, τις επτά αρχές και την εμπειρία μου τα τελευταία επτά χρόνια στη σημερινή μου θέση, θα προσπαθήσω να δώσω απαντήσεις σε επτά συνήθη ερωτήματα σχετικά με τη «μεταρρύθμιση».

Πρώτο ερώτημα: Σταδιακή μεταρρύθμιση ή μεταρρυθμιστική ρήξη ; Δεν υπάρχει απάντηση άσπρο – μαύρο, αλλά απάντηση κατά περίπτωση. Και αυτή θα λαμβάνει υπόψη το βάθος των ριζών αγκυλώσεων και δεσμών της υπάρχουσας κατάστασης, την ωρίμανση της ανάγκης παρέμβασης, την εμπειρία προσπαθειών που επιχειρήθηκαν στον ίδιο χώρο, ενταύθα και αλλαχού.

Δεύτερο ερώτημα: Δικαιολογείται μια κυβέρνηση μακράς θητείας να μεταρρυθμίζει ακόμα και δικές της μεταρρυθμίσεις ; Ναι, διότι οι εξελίξεις απαιτούν διαρκείς προσαρμογές. Η ίδια η εξέλιξη μεταρρυθμίζει τις μεταρρυθμίσεις. Φερ' ειπείν, για όσο στο μέλλον ο μέσος όρος ζωής θα αυξάνει τόσο θα απαιτείται κάποια νέα ασφαλιστική μεταρρύθμιση.

Τρίτο ερώτημα: Πρέπει να μετράμε το πολιτικό κόστος ; Ναι, αλλά να το μετράμε σωστά. Σε κάθε περίπτωση να προσαρμόζουμε ανάλογα τη στρατηγική μας κι όχι να εγκαταλείπουμε την προσπάθεια. Πράγματι το πολιτικό κόστος συχνά είναι πιο βαρύ και ανυπέρβλητο από το οικονομικό. Συχνότερα όμως υπερεκτιμάται το βάρος του ή ακόμα σε μερικές περιπτώσεις αποδεικνύεται ανύπαρκτο. Μια μεταρρύθμιση ενδέχεται να είναι πιο ώριμη απ' όσο νομίζουμε. Σε κάθε περίπτωση το πολιτικό κόστος δεν πρέπει να συντηρεί την απραξία. Το έχω ξαναπεί: καθυστερούμε να καθίσουμε στο τραπέζι. Όταν καθόμαστε, δεν είμαστε βέβαιοι τι θέλουμε.

Συνέχεια στη σελίδα 5

Διαβάστε ακόμη :

Ο Συντονιστής στη σύγχρονη εποχή
Του Μίνου Μωϋσή
(Σελ. 2)

Στα γρήγορα
Σύντομες ειδήσεις και σχόλια επί των ασφαλιστικών δρωμένων
(Σελ. 4)

και όπως πάντα...
Τα «Γαλη-κά» της Γατοπαρέας
(Σελ. 7)

Η στήλη του Κώστα Κόλμερ αναβάλλεται για το επόμενο φύλλο, λόγω απουσίας του.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΑΜΠΟΥΡΑ • ΝΙΚΗΣ 10 - 164 51 ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ • ΤΗΛ.: 99 28 319 - 99 28 259 • FAX: 99 31 678 - 99 67 173 - 99 34 114 • E-MAIL: faxnews@hol.gr

Ο Συντονιστής στη σύγχρονη εποχή

Στις 27 Μαΐου 2003 πραγματοποιήθηκε **με μεγάλη επιτυχία**, σε κεντρικό ξενοδοχείο των Αθηνών η **ετήσια εκδήλωση του Πανελληνίου Συνδέσμου Συντονιστών Ασφαλιστικών Συμβούλων**. Κατωτέρω παραθέτουμε αυτούσιο το κείμενο της **εξαιρετικού ενδιαφέροντος ομιλίας του κ. Μίνου Μωϋσή**, Διευθύνοντος Συμβούλου και προέδρου του **Ομίλου της Interamerican**, ο οποίος συγκατελέγετο μεταξύ των **διακεκριμένων ομιλητών της εκδήλωσης**.

Κυρίες και Κύριοι συνάδελφοι,

Είναι τιμή για μένα να σας αποκαλώ έτσι, απευθυνόμενος σήμερα σε ένα τόσο μεγάλο ακροατήριο στο οποίο συμμετέχουν πολλοί από τους ανθρώπους που δημιούργησαν αυτή την αγορά. Παλαιότεροι και νεότεροι, άνθρωποι που γνωρίζω καλά και άλλοι πάλι που δεν γνωρίζω, είστε εσείς που με την δημιουργικότητα, μαχητικότητα, αφοσίωση, συνέπεια και δέσμευση έχετε συμβάλει τα μέγιστα στην ανάπτυξη αυτής της αγοράς. Γι αυτό και πριν αρχίσω την ομιλία μου θέλω να σας ευχαριστήσω και να αποδώσω σε σάς όλους τα εύσημα και τον θαυμασμό μου για το έργο σας.

Ο ρόλος του **ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ** είναι το θέμα της σημερινής εκδήλωσης και είμαι εδώ με την ιδιότητά μου του προέδρου της Επιτροπής Ζωής της Ένωσης Ασφαλιστικών Εταιριών. Εκφράζω δηλαδή θεσμικά τον Κλάδο που όπως γνωρίζετε είναι ο μοναδικός που λόγω της φύσης των προϊόντων του και της τεχνικής τους μπορεί να στηρίζει το μεγάλο οικονομικό κόστος ενός συστήματος διανομής που εσείς εκπροσωπείτε και ανήκετε, αυτό που συνηθίσαμε να αποκαλούμε agency system.

Πριν όμως παραθέσω τις απόψεις μου για τον ρόλο του **ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ**, θα ήθελα να αναφερθώ για λίγο στην σημερινή μας αγορά (των ασφαλειών Ζωής) και να βγάλω μερικά χρήσιμα συμπεράσματα. Και θα το κάνω χωρίς καμία προσπάθεια ωραιοποίησης των πραγμάτων με ειλικρινή στάση.

Υπάρχει αγορά ασφαλειών ζωής σήμερα ; Μπορεί το ερώτημα να σοκάρει κάποιους αλλά είναι αυτό από το οποίο πρέπει να ξεκινήσουμε. Πριν ο καθένας από εμάς αναζητήσει τον δικό του ρόλο σ' αυτή την αγορά, πρέπει πρώτα να αναρωτηθούμε αν πραγματικά υπάρχει αγορά.

Υπάρχει λοιπόν αγορά ασφαλειών ζωής σήμερα ;

Όπως σε όλα τα πράγματα, υπάρχουν δύο τρόποι να απαντήσει κανείς το ερώτημα αυτό. Ο ένας είναι το «μισο-άδειο ποτήρι» και ο άλλος είναι το «μισο-γεμάτο» ποτήρι.

Η μια σχολή είναι αυτή της απαισιοδοξίας και της μιζέριας, αυτή που λέει :

Η αγορά έχει τεράστια προβλήματα, η ασφαλιστική ύλη μειώνεται με ταχείς ρυθμούς, δεν μπορούμε να πουλήσουμε γιατί ο κόσμος έχει οικονομική δυσπραγία, οι ασφαλιστές μας φοβούνται να μιλήσουν στους πελάτες μας μετά τα φαινόμενα του 1999, οι εταιρίες έχουν ζημιές, τα δίκτυα φυλλορροούν, οι διοικήσεις των εταιριών ενδιαφέρονται μόνο για τα δικά τους bonus και αδιαφορούν για την ανάπτυξη και την στήριξη των δικτύων τους, η ανεργία απειλεί, επιχειρήσεις κλείνουν, το ευρώ έχει αυξήσει σημαντικά το κόστος ζωής για τις καθημερινές ανάγκες της οικογένειας, ο Άρης περνάει πάνω από τον Ταύρο, έχει πολλές πανσελήνους το 2003 κλπ. κλπ.

Η άλλη σχολή είναι αυτή της αισιοδοξίας και της αναζήτησης ευκαιριών και μεθόδων που ταιριάζουν στις συνθήκες της εποχής και ξεπερνούν τις δυσκολίες. Αυτή η σχολή λέει : ΝΑΙ η αγορά έχει προβλήματα, υπάρχει οικονομική στενότητα, ο κόσμος είναι κουμπωμένος ΑΛΛΑ...

Έχουν αυξηθεί οι ανάγκες του μέσου ανθρώπου, η ανασφάλεια για το παρόν και το μέλλον ποτέ δεν ήταν τόσο μεγάλη, η επαγγελματική διαχείριση των αναγκών του ανθρώπου ποτέ δεν είχε μεγαλύτερη αξία, η δουλειά του να είσαι δίπλα στις ανάγκες και να δίνεις λύσεις ποτέ δεν είχε περισσότερο κοινωνικό περιεχόμενο, η πρόκληση για τον επαγγελματία ποτέ δεν ήταν μεγαλύτερη, η ευαισθητοποίηση και η συνειδητοποίηση του μέσου Έλληνα για τις ασφαλιστικές του ανάγκες ποτέ δεν ήταν σε υψηλότερο βαθμό, καμία άλλη χώρα της ΕΕ δεν έχει τόσο χαμηλή βάση αφετηρίας για την αξιοποίηση νέων προϊόντων και

υπηρεσιών, το κοινωνικό ασφαλιστικό – συνταξιοδοτικό σύστημα χρειάζεται συμπλήρωση γιατί οι παροχές του είναι ανεπαρκείς κλπ. κλπ.

Ποια σχολή από τις δύο είναι σωστή και ποια λάθος ; Δεν υπάρχει σωστό και λάθος σ' αυτά τα πράγματα, η διαφορά είναι απλά ότι όσοι ανήκουν στην δεύτερη σχολή – και είμαι σίγουρος ότι σ' αυτή την αίθουσα είμαστε οι περισσότεροι – οφείλουμε να αποδείξουμε στην πράξη ότι έχουμε τους τρόπους να αναπτύξουμε μια γρήγορη ανάκαμψη αυτής της αγοράς και να τραβήξουμε μπροστά αφήνοντας πίσω τις δάφνες του παρελθόντος.

Τι σημαίνει αυτό ;

Τον τελευταίο καιρό – είναι γνωστό σε όλους μας και δεν ξέρω γιατί θα έπρεπε να μην ειπωθεί σ' αυτή την αίθουσα – έχει ανοίξει ο πόλεμος των δικτύων πωλήσεων. Ακούγονται πολλά, τα περισσότερα είναι σίγουρα για εντυπωσιασμό. Κάποιοι λένε ότι η αγορά έχει φτάσει τα όρια της ωρίμανσής της και το μόνο που απομένει είναι οι πάσες πελατών και δικτύων από εταιρία σε εταιρία, λες και είμαστε στην Ολλανδία που το 99,8% του πληθυσμού έχει ιδιωτική ασφάλιση. Βέβαια το λένε για να δικαιολογηθούν κινήσεις που βεβαίως στα πλαίσια μια ανταγωνιστικής και ελεύθερης αγοράς είναι θεμιτές.

Προσέξτε όμως : Είναι άλλο η κινητικότητα για αναζήτηση καλύτερης επαγγελματικής τύχης και καταξίωσης και άλλο αυτό που γίνεται, που στο πίσω μέρος του μυαλού όσων το επιχειρούν με άκομψο τρόπο υπολογίζουν σε πελάτες αγέλες που θα ακολουθήσουν με κλειστά μάτια τον αγαπημένο τους και έμπιστο σύμβουλο, ο οποίος βεβαίως θα ορκίζεται ότι η μετακίνηση η δική του και των συμβολαίων του είναι για το καλό του πελάτη.

Μήπως δεν γίνεται έτσι ; μήπως έτσι αυτοκτονούμε σαν επαγγελματίες, μήπως έτσι βάζουμε το μαχαίρι στην ίδια μας την αγορά που ήδη από πολλούς κατηγορείται για αναξιοπιστία και έλλειψη επαγγελματισμού ; Μήπως είμαστε εμείς οι ίδιοι που ναρκοθετούμε το μέλλον της αγοράς για μια χούφτα ΕΥΡΩ ;

Επομένως το ερώτημα που έθεσα πριν για το αν υπάρχει ή όχι αγορά, επιτρέψτε μου να το παραφράσω : Θέλουμε να υπάρχει αγορά με κανόνες δεοντολογίας, με υψηλό ανταγωνισμό και επαγγελματικό επίπεδο, όπου ο ρόλος του καθένα μας δεν θα είναι άλλος από την πραγματική αύξηση της ασφαλιστικής ύλης, αυτής που στο κάτω κάτω της γραφής θα είναι ικανή να θρέψει όλους μας ; Θέλουμε να υπάρχει αγορά που ο πελάτης μας θα είναι πραγματικά στο κέντρο της προσοχής μας και όλες μας οι ενέργειες θα κατατείνουν σ' αυτό ;

Αν η απάντηση είναι ΝΑΙ τότε στην αίθουσα αυτή υπάρχει ο πυρήνας των ανθρώπων που θα το μετουσιώσουν σε πράξη. Αυτό το πιστεύω ακράδαντα, γιατί γνωρίζω πολύ καλά και τις αδυναμίες του συστήματός μας αλλά και τις απεριόριστες δυνατότητές του, που δεν είναι του συστήματος, αλλά αυτών που το υπηρετούν σωστά, δικές σας δηλαδή δυνατότητες.

Σε μια τέτοια αγορά, υπάρχει οπωσδήποτε βασικός ρόλος για τον ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ, προσαρμοσμένος βεβαίως στις ανάγκες και τις απαιτήσεις της εποχής.

Ποιός είναι αυτός ;

Πρώτα από όλα η ανάπτυξη του ανθρώπινου δυναμικού. Η προσέλκυση στο επάγγελμα ενός υψηλού επιπέδου και επιλεγμένου με σύγχρονες μεθόδους επαγγελματία ασφαλιστικού συμβούλου (τονίζω την λέξη ασφαλιστικού συμβούλου) ήταν είναι και θα είναι ο πρώτιστος ρόλος για τον manager. Είναι λανθασμένη η άποψη ότι η αγορά έχει στερέψει από υποψήφιους, ότι το επάγγελμα δεν αρέσει, δεν πουλάει, δεν ελκύει. Γιατί είναι από τα ελάχιστα επαγγέλματα που τα όρια της επιτυχίας είναι στα χέρια του επαγγελματία και κυρίως χωρίς να δεσμεύονται κεφάλαια και χωρίς να αναλαμβάνονται οικονομικά ρίσκα. Το μοντέλο, θέλει οπωσδήποτε αλλαγή και κάθε εταιρία με βάση την στρατηγική της και τις δυνατότητές της μπορεί να επεξεργαστεί εναλλακτικές μεθόδους. Πρώτα – πρώτα όμως πρέπει να πιστέψουμε και πάλι – εσείς στην αίθουσα αυτή – ότι αυτός ο ρόλος είναι πρώτιστο και ιερό καθήκον και μοναδική λύση για την ανάπτυξη της αγοράς.

Στην συνέχεια η εκπαίδευση. Στην δική μας την δουλειά τίποτα δεν μπορεί να γίνει με στάσιμες γνώσεις. Η εποχή που ζούμε δεν απαιτεί από τον ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ να είναι ο παντογνώστης των τεχνικών χαρακτηριστικών όλων των προϊόντων, αυτό δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να γίνει. Απαιτεί όμως να γίνει ο μέντορας του συνεργάτη του, να του δείξει το δρόμο, να είναι μαζί του την στιγμή της δύσκολης πώλησης, να τον παρακινήσει, να του αναδεικνύει συνεχώς τα καλά του επαγγέλματος, να του συγχωρέσει το λάθος, να τον μανατζάρει να βελτιώνεται, να τον βοηθήσει να ανέβει, να του διδάξει νέες τεχνικές. Και για

Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

να γίνουν όλα αυτά ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ πρέπει να είναι πραγματικός manager ανθρώπων, ηγετική φυσιογνωμία που προκαλεί τον σεβασμό, την εκτίμηση, την αυτοπαρακίνηση και την εξέλιξη.
Στην συνέχεια η εποπτεία. Η αγορά σε μεγάλο βαθμό πληρώνει σήμερα – ας μην γελιόμαστε – κενά εποπτείας που ανέδειξε η διετία 99-00, παραλείψεις και συμβιβασμούς που γίνανε στο όνομα των πωλήσεων. Το ξέρετε και το ξέρω, όμως αυτό δεν πρέπει να ξαναγίνει. Ο διευθυντής του υποκαταστήματος μόνο βραχυπρόθεσμα οφέλη μπορεί να έχει από ελλιπή εποπτεία που ασκεί στον χώρο που είναι ταγμένος να ηγείται. Κάθε συμβιβασμός στην δεοντολογία, στους εταιρικούς κανόνες, στο ήθος και στην στάση απέναντι στους πελάτες ή απέναντι στην εταιρία του, αφαιρεί πόντους από τον σεβασμό και την εκτίμηση που ο ηγέτης πρέπει να εμπνέει στους συνεργάτες του.
ΑΝΑΠΤΥΞΗ – ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ – ΕΠΟΠΤΕΙΑ. Αυτός είναι ο παλιός αλλά και ο νέος ρόλος του ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ. Μερικά πράγματα απλά δεν αλλάζουν. Αλλάζουν οι μέθοδοι, οι τεχνικές όχι όμως ο βασικός προσανατολισμός και οι αξίες.
Όλα τα υπόλοιπα και κάποια από αυτά είναι σημαντικότατα θέματα είναι επόμενα. Βεβαίως οι αμοιβές, αλλά ποιες αμοιβές, αυτές που είναι σε πλήρη αντιστοιχία από τον κεντρικό ρόλο του ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ. Ποια εταιρία θα βρείτε που στρατηγικά επιλέγει να εφαρμόσει το σύστημα αυτό και αρνείται να αμείψει ουσιαστικά και γενναιόδωρα την συμβολή του ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗ στην ΑΝΑΠΤΥΞΗ, την ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ και την ΕΠΟΠΤΕΙΑ ; Εκτός κι' αν έχει ή ίδια αποφασίσει να αυτοκτονήσει.
Εναλλακτικά δίκτυα ; Βεβαίως και πρέπει να αναπτυχθούν, όποιος δεν το κάνει λειτουργεί σε βάρος δικό σας, αυτό πρέπει να το καταλάβετε. Αν δεν υπάρξει τμήμα εργασιών που μπορούν να αναπτυχθούν από εναλλακτικά δίκτυα με μικρότερο κόστος διανομής και διαχείρισης, στενεύουν τα περιθώρια αντοχής ενός συστήματος που είναι εξ ορισμού ακριβό, σε εποχές που τα τεχνικά περιθώρια των πάσης φύσεων προϊόντων είναι περίπου στο 1/3 αυτών που ήταν μόλις 10 και 15 χρόνια πριν. Αλλά ποιος πραγματικά σ' αυτή την αίθουσα μπορεί να πιστεύει ότι η πραγματική αξία του συμβούλου και των συμβουλών του απέναντι στον πελάτη, αυτό δηλαδή που ο πελάτης πρέπει να μας πληρώνει, μπορεί να υποκατασταθεί από οποιοδήποτε εναλλακτικό τρόπο διανομής ;
Η Επιτροπή Ζωής της Ένωσης Ασφαλιστικών Εταιριών, σε πλήρη σύμπλευση με το Δ.Σ. της Ένωσης, εργάζεται μεθοδικά με πλήρη προσανατολισμό στην ανάπτυξη της αγοράς μας, με συγκεκριμένες ενέργειες που θα αναδείξουν τις Ασφάλειες Ζωής, την σημασία και τον σύγχρονο ρόλο των δικτύων διανομής. Τα πρώτα αποτελέσματα αυτής της προσπάθειας θα εισπράξει η αγορά αμέσως μετά το καλοκαίρι.
Τελειώνοντας επιτρέψτε μου να τονίσω :
Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ δεν έχει τίποτα να φοβηθεί. Περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τώρα που η αγορά χρειάζεται νέα κατεύθυνση και προσανατολισμό, αφομοίωση νέων συνηθειών και προτύπων, αναπτυξιακή ώθηση και τροχιά επιστροφής στην Γη μετά την περιπλάνηση στο Διάστημα, οι εταιρίες έχουμε, με τον σύγχρονο ρόλο σας, εσάς τους ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΕΣ ανάγκη να ορίσουμε το κοινό όραμα και να ανατρέψουμε την μίζερη εικόνα που δεν αξίζει στην αγορά μας και στην δουλειά μας.
Ευχαριστώ ”

Η mobIIIty των ανωτάτων στελεχών κατακτά έδαφος και στην Ελλάδα

Διαβάζω σε ανακοίνωση του **ING Group** ότι με **πολύ μεγάλη εκτίμηση για την αμέριστη συμβολή του στο ING Group και στο ING Ελλάδος**, θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι ο κ. **Παναγιώτης Καραλής** από την **1η Ιουνίου 2003** δεν θα εκτελεί χρέη **Προέδρου του Executive Committee και Διευθύνοντος Συμβούλου των Ελληνικών Ασφαλιστικών Εταιρειών ING Ζωής και Γενικών Ασφαλειών**, ενώ θα **παραμείνει Πρόεδρος των Διοικητικών Συμβουλίων των δύο Εταιρειών μέχρι την 1η Ιανουαρίου 2006**. Με αυτή την ιδιότητα θα συνεχίσει να προσφέρει τις συμβουλές και τις υπηρεσίες του σε **θέματα στρατηγικής στις Εταιρείες του Ομίλου ING Ελλάδος**. Επίσης θα βοηθήσει στην ανάπτυξη και διατήρηση των καλών σχέσεών μας στην Ελληνική Ασφαλιστική Αγορά και προς τρίτους, όπως και στην **στρατηγική συμμαχία μας με την Τράπεζα Πειραιώς**.
Νέος Πρόεδρος του Executive Committee και Διευθύνων Σύμβουλος των Ασφαλιστικών Εταιρειών του ING Ελλάδος από την 1η Ιουνίου 2003 αναλαμβάνει ο κ. John Heller.
Στην θέση του **Αναπληρωτή Διευθύνοντος Συμβούλου παραμένει ο κ. Bas Lichter.**

Για τη μεταρρύθμιση και τον εκσυγχρονισμό

Συνέχεια από τη πρώτη σελίδα

Όταν βεβαιωθούμε γι΄ αυτό, ψάχνουμε τις λύσεις. Όταν τις βρίσκουμε, γυρίζουμε πίσω σκεπτόμενοι τις αντιδράσεις.

Τέταρτο ερώτημα: Χρειάζονται πάντοτε μεταρρυθμίσεις για όλα ; Όχι. Συχνά, απλές διαχειριστικές ή οργανωτικές παρεμβάσεις, αθροιζόμενες, επιτυγχάνουν μεγαλύτερο όφελος, από μια μεγαλόστομη θεσμική μεταρρύθμιση. Π.χ. στο χώρο της υγείας απαιτούνται παρεμβάσεις στα νοσοκομεία και τις λοιπές μονάδες παροχής υπηρεσιών υγείας, τα οποία αριθμητικά δεν λείπουν, με στόχο την αναβάθμιση της ξενοδοχειακής υποδομής, και στελέχωση σε νοσηλευτικό προσωπικό –οι γιατροί περισσεύουν και το δηλώνει ο ομιλών, πατέρας κόρης ιατρού -. Επίσης, απαιτείται πλήρης μηχανοργάνωση, δικτύωση μεταξύ των διαφόρων επιπέδων μονάδων παροχής υπηρεσιών υγείας, managerial διοίκηση, και άλλα μέτρα διαχειριστικά, το οποία μπορούν να περιορίσουν την ομολογούμενη σπατάλη πόρων και την αξιοποίησή τους για καλύτερες υπηρεσίες στους πολίτες. Και στο τέλος του δρόμου, όλα αυτά προστιθέμενα, θα οδηγήσουν μαθηματικά στην ενιαιοποίηση παροχής υπηρεσιών από ένα φορέα, άποψη την οποία εδώ και χρόνια υποστηρίζω.

Πέμπτο ερώτημα: Θέλουμε πραγματικά όλες τις μεταρρυθμίσεις που δηλώνουμε ότι θέλουμε ; Δέχεται ο καθένας από μας να πληρώσει ένα μικρό ατομικό κόστος για μια μεταρρύθμιση που θα επιφέρει μεγάλο κοινωνικό όφελος ή προτιμούμε να συνεχίζει να πληρώνει η κοινωνία το βαρύ κόστος της μη – μεταρρύθμισης για να διατηρήσουμε εμείς το πενιχρό ατομικό μας όφελος ; Αυτό είναι δύσκολο ερώτημα. Για παράδειγμα, η ελληνική κοινωνία επιθυμεί ειλικρινά την καταπολέμηση της διαφθοράς ; Το 90% συμφωνεί πως υπάρχει διαφθορά στο δημόσιο βίο, αλλά μόνο το 1% τοποθετεί τη διαφθορά και τη διαπλοκή στα σημαντικά προβλήματα της χώρας. Μήπως αιτία της ανοχής είναι η συνενοχή ; Ενθυμούμαι το ΄94 κάπου μιλούσα, υποστηρίζοντας θερμά τη σύσταση του ΑΣΕΠ. Μετά την ομιλία, με πλησίασε κάποιος και μου είπε «θαυμάσια μεταρρύθμιση το ΑΣΕΠ, όμως ας βάλουμε μια μεταβατική περίοδο δύο – τριών ετών, να διορίσουμε τα παιδιά μας και μετά βλέπουμε».

Με την καταπολέμηση της διαφθοράς και τη θωράκιση της διαφάνειας έχει ασχοληθεί η κυβέρνηση του Κώστα Σημίτη περισσότερο από κάθε άλλη. Όμως, όπως οι Δέκα Εντολές δεν επήρκεσαν στην αποτροπή της παραβίασης των κανόνων που θέσπισαν, έτσι και το άριστο θεσμικό πλαίσιο διαφάνειας δεν συνιστά μαγικό ραβδί αποτροπής της διαφθοράς και της διαπλοκής. Χρειάζεται διαρκής μεταρρύθμιση των μεταρρυθμίσεων για τη διαφάνεια και βέβαια, καθολική αλλαγή νοοτροπίας. Πάντως, αγώνας για τη διαφάνεια δεν σημαίνει ξεδιάντροπη εκμετάλλευση της διαπλοκής ως «έξυπνο όπλο» για την εξουδετέρωση των αντιπάλων και τη μεγιστοποίηση της δικής μας διαπλοκής. Γιατί κυρίως αυτό γίνεται από μερίδα του τύπου και του πολιτικού κόσμου.

Πολλοί διαπιστώνουν τα φαινόμενα, καταγγέλλουν, μεταξύ τυρού και αχλαδίου, περιπτώσεις που έζησαν στο πετσί τους, ελαχιστότατοι όμως εμφανίζονται ενώπιον των αρμόδιων Αρχών. Κυριαρχεί το γεγονός ότι κανείς δεν αισθάνεται απολύτως καθαρός και υπεράνω πάσης υποψίας. Ιδού η συνενοχή.

Έκτο ερώτημα: Γιατί πολλές φορές οι μεταρρυθμίσεις αποτυγχάνουν ή καθυστερούν ;

Απάντηση: Γιατί το παλιό αρνείται να πεθάνει και το νέο δεν εννοεί να γεννηθεί. Ή γιατί δεν λαμβάνεται υπόψη ότι τίποτε δεν κινείται και δεν εξελίσσεται εν κενώ και ότι οι θεσμοί είναι προϊόντα άλλοτε αιματηρής επαναστικότητας και άλλοτε σκληρής διαπραγμάτευσης. Οι κανόνες αγνοούνται ή παραβιάζονται, οι αρχές υπόκεινται σε εκπτώσεις, οι μεταρρυθμιστές φυλλορροούν. Η μεταρρύθμιση είναι η ομηρική Πηνελόπη του πολιτικού λεξιλογίου. Στην πόρτα της διαγκωνίζονται πολλοί ακατάλληλοι μνηστήρες.

Έβδομο ερώτημα: Ποια πρέπει να είναι η επόμενη ουσιαστική μεταρρύθμιση ;

Το ερώτημα αυτό δεν συνδέεται με τα προηγούμενα έξι. Θεωρήστε το τέχνασμα για να καταθέσω πολύ επιγραμματικά κάποιες σκέψεις μου, που τείνουν να γίνουν έμμονες ιδέες μου. Επειδή οι μέρες είναι πάντοτε πονηρές, σπεύδω να πω ότι οι απόψεις μου είναι αυστηρά προσωπικές και κατά καιρούς έχουν διατυπωθεί με διάφορες ευκαιρίες.

Για τη μεταρρύθμιση και τον εκσυγχρονισμό

Κυρίες και κύριοι,
Η επόμενη μεταρρύθμιση πρέπει να αφορά στο σύνολό του το μοντέλο διακυβέρνησης, το πολιτικό σύστημα και τη δημόσια διοίκηση.

Στη δημόσια διοίκηση έχουν γίνει πολλές παρεμβάσεις. Προβάλλει όμως ακόμη ως κτίσμα διατηρητέο. Όποτε τίθεται το πρόβλημα όλοι απαιτούν: Αυξήσεις αποδοχών και προσλήψεις. Είναι όμως πανθομολογούμενο ότι σε πολλές κατηγορίες το προσωπικό πλεονάζει.

Υποστηρίζω νέες προσλήψεις με ιδιαίτερη φειδώ και για τις επιτελικές θέσεις μόνο μέσα από τη Σχολή Δημόσιας Διοίκησης, η οποία αναβαθμιζόμενη στο πρότυπο της Σχολής Δικαστών να παράγει τα αυριανά στελέχη της Διοίκησης. Οι συνταξιοδοτούμενοι να μην αντικαθίστανται παρά μόνο με μετάθεση επανακαταρτιζόμενων.

Υποστηρίζω δημόσια διοίκηση για τους πολίτες και όχι για τους δημοσίους υπαλλήλους. Οι κοινωνοί πολίτες είναι ταυτόχρονα εργοδότες και πελάτες της δημόσιας διοίκησης.

Υποστηρίζω μικρότερο, λιγότερο κράτος, μείωση του δημοσιουπαλληλικού προσωπικού.

Λιγότερες θέσεις βαθμοφόρων. Επιλογή Γενικών Διευθυντών από το προσωπικό ολόκληρης της δημόσιας διοίκησης και, γιατί όχι, και από την αγορά.

Υποστηρίζω τη δραστική σμίκρυνση όχι μόνο της δημόσιας διοίκησης, αλλά και των διαστάσεων ολόκληρης της πυραμίδας της κρατικής και αυτοδιοικητικής δομής. Αυτό συντελέστηκε ήδη στη βάση της πυραμίδας, που είναι οι Δήμοι και οι Κοινότητες. Όμως, ο «Καποδίστριας» πρέπει να εφαρμοστεί παντού. Οι νομαρχίες από 54 να γίνουν 30-35 και ισομεγέθεις. Οι περιφέρειες να περιοριστούν από 13 σε 7-8. Αυτά οδηγούν σε αποκατάσταση της ορθολογικής πυραμιδοειδούς μορφής της Διοίκησης.

Υποστηρίζω μείωση του αριθμού των υπουργείων σε 12-14 περίπου ισοδύναμα επιτελικά όργανα, με αποκεντρωμένες τις εκτελεστικές αρμοδιότητες. Κάθε υπουργείο να διαθέτει έναν υφυπουργό και ένα γενικό γραμματέα.

Υποστηρίζω την κατάργηση όλων των ειδικών γραμματειών και των αυτοτελών γενικών γραμματειών, που μπορεί να συγκροτηθούν σε Γενικές Διευθύνσεις.

Υποστηρίζω το δραστικό περιορισμό των νομικών προσώπων που λειτουργούν δορυφορικά της πυραμίδας και έχουν συσταθεί ή συνιστώνται για δράσεις που αντιστοιχούν σε υπηρεσίες ή επιτροπές.

Ταυτόχρονα, **υποστηρίζω** την αλλαγή του μεταπολεμικού «ομοσπονδιακού» συστήματος διακυβέρνησης με τα υπουργεία –αυτόνομους πόλους εξουσίας. Στην εποχή της ταχύτητας χρειαζόμαστε κυβέρνηση όχι μόνο ολιγομελή αλλά μια και ενιαία, η οποία θα στεγάζεται στο ίδιο κτίριο κοντά ή και μέσα στη Βουλή. Μόνο έτσι, θα επιτευχθεί η ταχύτατη αναβάθμιση του Κοινοβουλίου, η ενεργός κοινοβουλευτική παρουσία όλων των βουλευτών και υπουργών, η επιτάχυνση της λειτουργίας της κυβέρνησης και η καλύτερη διυπουργική συνεργασία.

Οι σχεδιασμοί θα καταστρώνονται, οι εκκρεμότητες θα επιλύονται, άμεσα και επί τόπου. Δεν θα χρειάζονται μήνες για την προσυπογραφή ενός νομοσχεδίου, ενός προεδρικού διατάγματος, μιας κοινής απόφασης. Και ο καθένας συνυπεύθυνος και συμμέτοχος σε κάθε κυβερνητική ενέργεια. Οι τιμές του βαμβακιού δεν είναι θέμα μόνο του Υπουργού Γεωργίας.

Υποστηρίζω το ασυμβίβαστο της ιδιότητας μέλους υψηλόβαθμων κομματικών οργάνων με κυβερνητικά ή άλλα δημόσια αξιώματα.

Υποστηρίζω το διαχωρισμό εκτελεστικής και νομοθετικής εξουσίας. Η κυβέρνηση –γιατί όχι- να αποτελείται από -ή και από- εξωκοινοβουλευτικούς υπουργούς. Η δεξαμενή άντλησης κυβερνητικών στελεχών να διευρυνθεί. Να επιλέγονται προσωπικότητες που συνδυάζουν το οξυμένο πολιτικό αισθητήριο και την επάρκεια ειδικών γνώσεων με την απουσία πελατειακών εξαρτήσεων.

Υποστηρίζω τη θέσπιση άκρως απεικονιστικού πίνακα «τι έχεις και από που το έχεις», όχι μόνο για τους πολιτικούς, αλλά και για άλλους, όπως για τους εισαγγελείς δημοσιογράφους. Αναρωτιέμαι πως μπορούν και κυκλοφορούν τόσες εφημερίδες που οικονομικά δεν βγαίνουν ;

Υποστηρίζω εξορθολογισμό του χάρτη των εκλογικών περιφερειών της χώρας σε μονοψήφιες ολιγοεδρικές, χωρίς μονοεδρικές ή εκτρωματικές πολυεδρικές. Είτε πολλές μονοεδρικές, όπως στη Μεγάλη Βρετανία, είτε πολλές μονοεδρικές και λίστα, όπως στη Γερμανία, ανα προτιμάτε. Με όλα τα παραπάνω θα αποφεύγεται εκτός των άλλων η εξάρτηση και η διαπλοκή και θα επιτραπεί η είσοδος στον πυλιτικό στίβο περισσότερων υγιών δυνάμεων, που σήμερα ασφυκτιούν.

Για τη μεταρρύθμιση και τον εκσυγχρονισμό

Υποστηρίζω τον αναπροσδιορισμό του ρόλου των κομμάτων και των βουλευτών. Χρειαζόμαστε κόμματα παραγωγής ιδεολογίας και όχι μηχανισμούς εξουσίας. Κόμματα ανοιχτών θυρών και μυαλών, με αντιστοίχηση στην κοινωνία και όχι κόμματα στεγανά και περιθωριακά. Βουλευτές με υψηλές προδιαγραφές και όχι μεσολαβητές αιτημάτων πολιτών. Βουλευτές τριακόσιους ή λιγότερους. Βουλευτές αντιπροσώπους του έθνους και όχι μόνο εκλογικής περιφέρειας ή χώρου δουλειάς.

Υποστηρίζω νέο τρόπο παραγωγής νόμων και άλλων κανονιστικών πράξεων. Για το τελευταίο απειλώ να ομιλήσω στις αρχές του φθινοπώρου, που θα έχει προχωρήσει και η πρωτοβουλία μου για κωδικοποίηση της νομοθεσίας.

Οι επιγραμματικές απαντήσεις στο έβδομο ερώτημα φιλοδοξούν, εδώ και χρόνια διατυπούμενες από τον ομιλούντα, να ερεθίσουν τη συζήτηση γύρω από το όλο πολιτικό σύστημα.

Φίλες και φίλοι,

Ο εκσυγχρονισμός πετυχαίνει στην Ελλάδα σε είσμα κάθε αντίδρασης. Είναι επιτυχία του εκσυγχρονισμού το εκτυφλωτικό φως, που φωτίζει πιο έντονα από ποτέ, όχι μόνο το δρόμο μπροστά, αλλά και τις εστίες όπου υπάρχει ακόμα οπισθοδρόμηση και καθυστέρηση. Υπάρχει η Ισχυρή Ελλάδα της ΟΝΕ, της αναπτυξιακής πορείας και της δημοσιονομικής σταθερότητας, της Στοάς του Αττάλου και των Ολυμπιακών Αγώνων, της ελπίδας και της προοπτικής, του πολιτισμού και της ιστορίας. Αυτή η Ελλάδα κάνει ακόμα πιο αισθητή την παρουσία της «μικρής, της άλλης Ελλάδας» της μιζέριας και της προχειρότητας, της οπισθοδρόμησης και της εσωστρέφειας, του καιροσκοπισμού και της ιδιοτέλειας.

Για να συγκλίνουμε πραγματικά με την Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει με περισσότερο εκσυγχρονισμό, να στερεώσουμε την Ισχυρή Ελλάδα, την Ισχυρή Κοινωνία και να στείλουμε οριστικά στο παρελθόν τη «μικρή Ελλάδα», που δεν ταιριάζει στους Έλληνες.

Η μικρή Ελλάδα κατάλληλα καθοδηγούμενη πρέπει να συγκλίνει στο επίπεδο της μεγάλης. Όλοι για όλους, ο καθένας για όλους και όλοι για τον καθένα.

Γι αυτό η μεταρρύθμιση είναι σήμερα πιο επίκαιρη από ποτέ. Γι αυτό ο εκσυγχρονισμός είναι η μοναδική στρατηγική για την πραγματική σύγκλιση. Μεγάλοι μεταρρυθμιστές πολιτικοί μετριούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού. Γιατί λίγοι τολμούν, πιο λίγοι ξέρουν να τολμούν κι ακόμα λιγότεροι τολμούν να ξέρουν.

Σας ευχαριστώ

Προσδοκίες

Κατά δημοσιογραφικές πληροφορίες, οι **ασφαλιστές επιμένουν όπως από την χρήση του 2002 θεσπισθούν νέοι όροι συμμετοχής των ακινήτων και των μετοχών στη διαμόρφωση των αποθεμάτων, επιτρέποντες στις εταιρείες να καλύψουν τις υποχρεώσεις τους**, δίνοντας τη δυνατότητα στην **ασφαλιστική βιομηχανία** να λύσει τα προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζει από τη συνεχιζόμενη **οικονομική κρίση** στο χρηματοπιστωτικό μας σύστημα. Η ζητούμενη ρύθμιση πρέπει να προβλέπει ότι **ο υπολογισμός της αξίας των ακινήτων ως απόθεμα** θα γίνεται βάσει της **αντικειμενικής αξίας** προσαυξανόμενης **κατά 30%**.

Κατά τις ίδιες πληροφορίες οι ασφαλιστές πιέζουν το Υπουργείο Ανάπτυξης όπως:

- **Στα αποθέματα** των ασφαλιστικών εταιρειών **να υπολογίζονται και τα ακίνητα σε περιοχές εκτός σχεδίου πόλεως.**
- **Η συμμετοχή των ακινήτων που βρίσκονται επί του ιδίου οικοδομικού τετραγώνου να ξεπερνά το 10% των αποθεμάτων που προβλέπει σήμερα ο νόμος.** Για τον **κλάδο Ζημιών** το ποσοστό να μπορεί να φθάνει **και στο 40% των αποθεμάτων** και για τον **κλάδο Ζωής στο 50%.**
- Η συμμετοχή κεφαλαίων σε μετοχές του ιδίου τίτλου από **5%** που ισχύει σήμερα να αυξηθεί σε **10% επί των αποθεμάτων.**

«Ποια είναι η διαφορά μεταξύ λογοτεχνίας και δημοσιογραφίας;»
«Η δημοσιογραφία δεν διαβάζεται. Τη λογοτεχνία δεν τη διαβάζουν. Αυτή μονάχα».
Oscar Wild

Μεταξύ σοβαρού και αστείου

Τα "Γαλη-κά" της Γατοπαρέας

Ριζοσπαστικά

Άκου Λολίτα ! Στενός φίλος και φανατικός αναγνώστης των ... **Γαλη-κών της γατοπαρέας μας,** μου επισημαίνει τηλεφωνικώς ότι **τα όσα εξήγγειλε λίαν επαινετικά urbi ed orbi η ΕΑΕΕ,** με Δελτίο Τύπου της (2.6.03) για τις προτάσεις της **Επιτροπής Σταθόπουλου** για τη δημιουργία **νέας ανεξάρτητης εποπτικής αρχής της Ιδιωτικής Ασφάλισης,** έδωσαν την αφορμή στον **Ριζοσπάστη**, ...ξέρεις την εφημερίδα του **ΚΚΕ... να αποφανθεί γηθοσύνως** ότι «***πλήρες κουμάντο και τυπικά πλέον, στην ασφαλιστική αγορά θα κάνουν από εδώ και πέρα οι ασφαλιστικές εταιρείες, σύμφωνα με το νέο θεσμικό εποπτικό πλαίσιο που επεξεργάζεται η Κυβέρνηση***».
Δεν ήξερα, **Λολίτα**, τι να του πω του **φίλου μας...**

Τι τόθελε η **Ένωση** εκείνο το **Δελτίο της 2.6.03,** με το οποίο είπε «**το μεγάλο ναι**» σε μια αμφιλεγόμενη κυβερνητική απόφαση για το **θηλυκό αυτό που ακούει στο όνομα Επο-πτεία...**

...ενώ εμείς τα θηλυκά, Λολιτούλα, για να υποκύψουμε στους πολιορκητικούς μηχανισμούς των αρσενικών πρέπει οι τελευταίοι να ακούν συνέχεια το «μεγάλο όχι».

Άντε τώρα να κατακτήσεις ...την Χατσεψούτ !